פתית שלג

סלובקיה

פעם חי זוג איכרים בשם איוון ומרי. הם יכלו להיות מאושרים, אך לא היו להם ילדים, והם רק קינאו בשכניהם שיכלו לשחק עם ילדיהם. שנה אחת בא חורף קשה מאוד והשלג היה גבוה עד לברכיים של אדם אפילו הגבוה ביותר. כשהשמש יצאה שוב, ילדי השכנים יצאו לשחק בשלג ואיוון ומרי ישבו לפני ביתם והביטו עליהם.
הילדים עשו תחילה משטח שלג, ודרכו עליו עד שהיה קשה, ועליו התחילו לבנות אשת שלג. פתאום איוון אמר לאישתו "מדוע גם אנחנו לא נעשה לנו אשת שלג?"
"למה לא?" ענתה מרי, שהייתה במצב רוח טוב ורצתה להשתעשע קצת "אבל למה לעשות אישה. בוא, נעשה ילד שלג קטן ונתאר לעצמנו שזה ילד ממש."
"רעיון טוב" ענה איוון. הוא חבש את כובעו והם יצאו שניהם לגינה שלהם. הם עבדו זמן מה עד שעשו בובה משלג. נתנו לגוף שלה צורה יפה, גם זוג ידיים וזוג רגליים ולמעלה שמו כדור שלג שאמור היה לשמש כראש.
"מה אתם עושים?" שעל איש שעבר בסביבה.
"לא תוכל לנחש?" שעל איוון.
"אנו עושים ילד שלג" אמרה מרי.
הם גמרו את הסנטר והאף. השאירו שני חורים בשביל עיניים ואיוון בזהירות יצר גם פה יפה. אך ברגע שגמר זאת הרגיש נשב רוח על לחי. הוא הביט בהפתעה וראה את עיני הילד מביטות עליו והשפתיים, אדומות כמו דובדבנים מחייכות אליו!
"מה זה?" קרא איוון "השתגעתי או אולי מישהו כישף אותי?"
ראשה של ילדת שלג נע כאילו היא הייתה חיה באמת. היא הניע את ידיה ורגליה הקטנות בשלג שמסביב בדיוק כפי שעושים ילדים.
"הו איוון, איוון" קראה מרי בשמחה "השמיים

שלחו לנו ילד בסוף!" והיא חיבקה את פתית-שלג (כי זה היה שמה של הילדה) ונשקה לה. שאריות השלג נפלו מפתית-שלג כמו קליפת ביצה מאפרוח ומרי החזיקה בזרועותיה ילדה קטנה.
"הו, פתית-שלג יקרה!" קראה מרי והובילה את הילדה לביתם.
פתית-שלג גדלה מהר, היא השתנתה כל שעה וכל יום וכל יום גם נעשתה יפה יותר. זוג הזקנים שמחו מאוד ולא חשבו על שום דבר יותר אלא על הילדה שלהם.
הבית היה תמיד מלא ילדים שבאו לשחק עם פתית-שלג. היא הייתה הבובה שלהם והם עשו לה בגדים יפים ולימדו אותה שירים ושיחקו איתה. היא הייתה מאוד נבונה, שמה לב לכל דבר שלידה ולמדה מיד את הכל.
אפשר היה לחשוב שהיא בת שלוש-עשרה לפחות! וחוץ מזה הייתה ילדה טובה וצייתנית וכל כך, אבל כל כך יפה! עורה היה לבן כמו שלג, עיניה כחולות כמו זיכרוני, ושערה היה ארוך וזהוב. ורק לחייה חסרו צבע והיו לבנות כמו מצחה.
כך עבר החורף והגיע האביב. שמש עלתה גבוה יותר בשמיים והתחילה לחמם את האדמה. דשא התחיל לצמוח בשדות והעפרונים שרו בין העצים. בנות הכפר יצאו ביחד, רקדו ושרו "אביב חביב איך באת הנה? על סוס או על צבי?" ורק פתית-שלג ישבה בשקט ליד חלון הבית.
"מה קרה ילדתי?" שאלה מרי "מדוע את עצובה? אולי את חולה? אולי מישהו העליב אותך?"
"לא, אמא" ענתה פתית-שלג "זה לא כלום, איש לא פגע בי. אני בסדר."
שמש האביב סילקה את כל השלג מהשדות ומתחת לגדרות, השדות התמלאו בפרחים, זמירים שרו בלילות וכל העולם שמח. אך ככל שהציפורים נעשו שמחות והפרחים צבעוניים יותר, כך פתית-שלג נעשתה עצובה יותר.
היא לא יצאה לשחק עם החברות שלה, אלא הסתתרה במקומות מוצלים כמו חבצלת בין העלים שלה. היא נהנתה רק לשבת בצל

הערבות ליד הנחל. בערב ובדמדומים נעשתה שמחה יותר. כשפרצה סערה חזקה וברד כיסה את הארץ היא נעשתה שמחה כמו קודם, אך כאשר הסערה עברה והברד נמס בשמש היא פרצה בבכי מר כאילו מתאבלת על משפחתה.
עבר האביב ובקיץ הגיע יום חג גדול, בו הבנות נפגשו תמיד בחורשה כדי לרקוד ולשחק. הן באו לקחת את פתית-שלג ואמרו למרי "תרשי לה לבוא איתנו."
מרי חששה למרות שלא ידעה מדוע, אך לא יכלה לסרב. גם פתית-שלג לא רצתה לצאת, אך לא מצאה תירוץ. אזי מרי נישקה לילדה ואמרה "לכי, פתית-שלג שלי, ושחקי עם החברות שלך, ואתן הבנות תשגיחו עליה. אתן יודעות שהיא בשבילי כמו מאור עיניים."
"הו, כן, אנחנו נשגיח ונטפל בה יפה" אמרו הבנות ורצו אל החורשה. הן לבשו זרי פרחים על ראשיהן, אספו זרים ושרו שירים עליזים או עצובים. ופתית-שלג עשתה כמוהן.
כשהשמש שקעה הן בנו מדורה קטנה מעשב יבש ונעמדו בשורה כשפתית-שלג האחרונה. "הביטי עלינו ורוצי כמונו" אמרו. והן התחילו, תוך שירה לקפוץ מעל האש.
אך פתאום מאחור שמעו אנחה וגניחה "אא!" הן הסתובבו והסתכלו זו על זו. הן לא ראו כלום. הן הביטו שוב. איפה פתית-שלג? אולי הסתתרה איפה שהוא? הן התחילו לקרוא ולחפש "פתית-שלג! פתית-שלג!" אך לא נשמעה כל תשובה. "איפה היא? הו, ודאי הלכה הביתה."
הן חזרו לכפר, אך פתית-שלג לא הייתה שם. ימים שלמים כולם חיפשו אותה. עברו כל שיח וכל תעלה, אך את פתית-שלג לא מצאו. אחרי שכולם כבר אבדו תקווה, איוון ומרי הלכו עדיין דרך החורשות וקראו "פתית-שלג, אהובה שלהו, חזרי!" לפעמים נדמה היה להם כאילו שומעים קול כלשהו, אך זה לא היה קולה של פתית-שלג.
מה קרה לה? אולי טרפה אותה חית פרא? אולי ציפור גדולה חטפה אותה והביאה לקנה?

לא, אף חיה לא נגעה בה, שום ציפור לא חטפה אותה. רק הלהבה עברה עליה כשהיא רצה עם חברותיה. היא נמסה ורק הערפל הרך שהתרומם לשמיים היה הדבר היחיד שנשאר ממנה.